

X.

**Et Brev fra Fru Kamma Rahbek til
N. F. S. Grundtvig.**

I Højskoleforstander Rosendals Foredrag ved Mødet i Præstø angaaende Grundtvigs Forhold til Mynster berørtes det, at Fru Rahbek ved Aaret 1813, vistnok under fremmed Paavirkning, udtalte sig skarpt om Grundtvig¹). At Forholdet siden er blevet et andet, vil fremgaa dels af det Digt, hvormed Grundtvig tilsendte hende et af sine Skrifter, dels og fornemmelig af det Brev, som Fru Rahbek i den Anledning tilskrev ham. Da dette ikke hidtil har været bekjendt, hidsættes det efter Hr. Rosendals os meddelte Afskrift, idet Grundtvigs Digt forudskikkes:

1. Til Fru Rahbek med »Heimdal«.

(Jul 1815).

Gerne, sjældne Dannekvinde,
nævnedes jeg dig Veninde;
gerne paa sin spinkle Vinge
vilde liden Fugl sig svinge
og et Nyaarsvers dig sjunge
med sin jævne danske Tunge;
men den er blandt Skovens Fugle
agtet, haanet som en Ugle;
og hvad Under, om og dig
døvede det høje Skrig,
saa du og tilsidst dig vendte
fra den Fugl, som ingen kendte!

¹) Se foran S. 564.

Derfor staar med bunden Tunge
 liden Fugl dit Øre nær,
 veed ej ret, om han tør sjunge,
 kan dog end ej tie kvær;
 kvidrer: sig mig, Dannekvinde!
 tør jeg nævne dig Veninde?
 Tør jeg ej, jeg dog ej dømmer,
 kvidrer, mens jeg Kalken tømmer:
 Bladet skal en Gang sig vende,
 da skal du og fler mig kende, —
 om ej før, saa naar vi glade
 skue hist paa Bogens Blade
 Navnene paa dem, som vilde
 vandre fromt til Livets Kilde.

N. F. S. Grundtvig.

2. *Fru K. M. Rahbek til Grundtvig.*

Søndag Aften (1816).

Kære Grundtvig!

Dette er nu tredie Gang, jeg i det mindste begynder at skrive til Dem, og da jeg har en hemmelig Frygt for, at De lige saa lidt vil faa dette som de foregaaende ufuldendte Breve at se, saa vil jeg skynde mig dermed og ikke indlade mig saa vidtløftig i at afhandle, hvad der ligger mig paa Hjerte, som jeg har gjort de foregaaende tvende Gange, og hvorved Afbrydelsen er bleven dobbelt ubehagelig; og Brevet ligesaa den følgende Morgen. Desuden, hvad jeg ikke faar Dem sagt i Aften, kan jeg med Guds Hjælp sige Dem en anden Gang. Nu er det mig kun om at gøre, at De ikke skal tro mig saa utaknemlig, som jeg maa forekomme Dem, da De endnu ikke har hørt et eneste venligt eller erkendtligt Ord siden den festlige Morgenstund, da De af saa kære Hænder bad mig modtage Deres vakre Nyaarsgave. Det bedrøvede mig meget, at jeg ikke samme Dag kunde takke Dem saa alvorligt, men dog tillige saa varmt og kærligt, som jeg ønskede, og at jeg, efterat have ventet saa længe efter at blive i nogenlunde taalelig Stand, endnu føler mig saa ganske uskikkert dertil, er endnu bedrøveligere. Dog, De vil vist bære over

med min Udygtighed, ligesom jeg vil bære over med Ravnefjæret, hvilket jeg rigtignok saa meget lettere kan, som jeg tør haabe, at dens umaadelige Slethed dog ikke vil kunne hindre, at det, jeg vendende og dreierende den paa alle Kanter kradser sammen med den, jo bliver at ansee som Skjønsskrift i Sammenligning med Deres armenianske eller persepolitanske Skrift. — Men uden Spøg; thi det er ikke det, jeg nu vil, om jeg endog følte mig lige saa vel oplagt dertil, som jeg de foregaaende Aftener har følt mig ilde oplagt til at fremføre det Alvor, der ligger mig paa Hjerte i Henseende til Dem. Thi det vil dog vist ikke undre Dem, at Tilskriften i Deres Bog har rørt mig paa en meget alvorlig Maade. Jeg vil ikke trætte Dem med Opregnelsen af alt, hvad jeg har tænkt og følt derved; men jeg bør dog ikke dølge Dem, at den Tvivl, De saa hjerteligt og smukt ytrer deri, har smertet mig, især for min egen Skyld. Thi det veed jeg desværre alt for vel, at jeg — som dog ellers intet har i Verden, hvormed jeg kan giengælde al den Godhed og Kiærlighed, jeg modtager af mine Venner, uden et varmt og kiærligt Hjerte — kan synes mig selv saa kold, saa det intet Under er, om andre betvivle mit Venskab. Dette maa vel smerte mig; men jeg forsager ikke derover; thi jeg veed dog, hvor tidlig jeg har erkendt, og hvor uafsladelig jeg har stræbt at opfylde den vise Formaning: at bevare Hjertet fremfor alt, hvad der bevares, fordi Livet udgaaer af det. Og har jeg dette, har det stedse været og er endnu min stadige Bestræbelse ikke at pynte mit Liv med udvortes Handlinger, men at danne mit Sind, saa at Gud kan boe deri, saa tør jeg vel ogsaa mene om mig selv, at jeg dog ikke kan være ædle Menneskers Venskab uværdig: mene dette selv i saadanne Øieblikke, da mit eget Hjerte fordømmer mig, og jeg ikke har nogen anden Trøst end denne: at Gud er større end mit Hjerte og kiender alle Ting. De vil ikke misforstaae mine Ord og heller ikke — haaber jeg — negte mig den Glæde snart mundtligt at kunne forsikre Dem, at kun til den, jeg agter saa høit, som jeg agter Dem, kan jeg sige saadanne Ord. Gierne vilde jeg sige Dem mange endnu; men det er saa sildigt, at Rahbek /: som har bedet mig hilse Dem af hans inderste Hjerte ;/ allerede

har sovet en Stund, og at jeg selv trænger til Hvile; og desuden frygter jeg, at hvis jeg nu ikke i Aften lader dette blive til et Brev, saa vil jeg atter i Morgen tidlig bevise mig selv, at det ikke er værdt at sende Dem, hvilket det sagtens heller ikke er, uden forsaavidt, at det til egen Beroligelse altid er bedre, at De faaer Noget end Intet fra mig. Og nu takker jeg Dem for alt Godt, beder Dem hilse den gode, elskværdige Lise, som har gjort mig en virkelig Glæde i Dag ved at sende mig en Hilsen ved min Broder, tusinde Gange, og at tillade, at jeg i dette nye Aar som i adskillige af de gamle maa kalde mig

Deres Veninde

K. M. Rahbek.
